

ling, vilde det jo være overflødigt at fortsætte Behandlingen i dette Tings Udvalg; alle var for saa vidt enige; ogsaa den højtærede Konseilspræsident udtalte ved sit Møde med Udvalget, at han ansaa det for rettest, at Sagen førtes til Fællesudvalg. Hvis dette skulde ske, maatte der imidlertid findes et Middel dertil. Hvis dette ikke fandtes, maatte Resultatet blive, at enten maatte Sagen forblive i Udvalget, eller vi maatte indstille Regeringsforlaget, som vi ikke kunde slutte os til, til Forkastelse. Højre indvilgede da i sammen med det frikonservative Medlem at tilvejebringe det fornødne Grundlag for, at Sagen kunde føres i Fællesudvalg. Som saadant Grundlag stillede vi da de foreløbige Ændringsforslag, vi har stillet i Udvalget, til Disposition.

Af det, der er passeret, vil det ses, at Højre har lagt Forhandlingsvillighed for Dagen, vi har vist, at vi nærer et alvorligt Ønske om at opnaa et Resultat og faa denne Sag løst, og vor Stilling ved at levere det nødvendige Materiale til at føre Sagen til Fællesudvalg beviser ogsaa, at vi har villet række vor Haand dertil. I denne Belysning maa de stillede Ændringsforslag ses. Jeg finder, da Forslagene i sig selv er saa klare, at der ikke kan være Tvivl om deres Mening, ikke Anledning til at motivere dem, men skal nøjes med at anbefale dem til Vedtagelse her i Tinget.

Enevold Sørensen: De eneste Ændringsforslag, der er stillede til det foreliggende Lovforslag, er fremsatte af Udvalgets konservative Medlemmer. Disse udtaler i Betænkningen, at da deres Ændringsforslag ikke har vundet Tilslutning hos de andre i Udvalget repræsenterede Partier og heller ikke har fremkaldt Mæglingforslag fra vor Side, har de heraf faaet den Anskuelse, at Udvalgsarbejdet ikke vilde fremmes, selv om de ogsaa stillede nye Forslag og Ændringsforslag til Lovforslagets andre Paragraffer. Hertil skal jeg kun bemærke, at dette sidste jo ganske havde beroet paa, af hvilken Karakter saadanne eventuelle nye Ændringsforslag var; havde Forslagsstillerne kunnet beslutte sig til at indgaa paa det eneste mulige Forhandlingsgrundlag, Lovforslagets Hovedprincip, den almindelige Valgrets Gennemførelse i begge Rigsdagens Ting, skulde det ikke fra mit Partis Side have manglet paa Villighed til Forhandling om alle Lovforslagets Enkeltheder, og da vilde ogsaa fra vor Side Æn-

dringsforslag være blevet fremsat, baade saadanne, der var Udtryk for Ønsker fra vor Side, og saadanne, der vilde høre ind under de efterlyste Mæglingforslag og Modindrømmelser. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig herved, men lige saa lidt som den ærede Ordfører omtale de stillede Ændringsforslag enkeltvis; dette vilde, skønt det efter Forretningsordenen er disse, der ved anden Behandling foreligger til Bedømmelse og Paakendelse, være ganske overflødigt og derfor ogsaa ganske unyttigt, thi Udvalgets Mindretal har ganske kunnet dele den Opfattelse, den Erkendelse, hvortil Forslagsstillerne er komne ved deres Ændringsforslags Modtagelse i Udvalget, at disse ikke har kunnet tjene til Fremme af Udvalgets Arbejde og altsaa heller vil kunne blive Udgangspunkt for Sagens videre Behandling. Der har altsaa for saa vidt været Enighed i Udvalget om, hvad disse Ændringsforslag ikke kan bruges til eller ikke vil være egnede til. Men der er heldigvis tillige fuld Enighed i Udvalget om noget andet, en Enighed, der har faaet Udtryk i en Fællesudtalelse i Betænkningen. Under almindelige Forhold, overfor et almindeligt Lovforslag, vilde Ændringsforslag fra et Udvalgsflertal, der i saa afgørende Grad afveg fra hele Lovforslaget, og Flertallets opnaaede Erkendelse af, at disse Ændringsforslag ikke vilde kunne faa Arbejdet i Gang, ikke kunne fremme Arbejdet, og at det heller ikke vilde hjælpe, om det kom med nogle flere af samme Slags, kun føre til det ene, at denne Sag var, for denne Gang i alt Fald, uuhjælpeligt strandet, maaske lempet saaledes, som det ogsaa blev antydnet af den ærede Ordfører, at Flertallet besluttede at beholde Sagen henliggende i Udvalget. Men her i den foreliggende Betænkning udtales: „Hele Udvalget er derfor enigt i, at Sagen under de tilstedeværende Forhold fremmes bedst ved, at Lovforslaget nu føres til Fællesudvalg“. Hele Udvalget er saaledes enigt om, at man nu snarest skal søge til Grundlovsforhandlingens næste og afgørende Skridt, føre den til det Sted, der altid og af alle har været forudsat ikke blot som nødvendigt og selvfølgelig, men ogsaa som det, hvor den virkelige Forhandling først vil kunne ventes. Og naar man saaledes fra alle Sider samles i Erkendelsen af, at Sagen bedst fremmes eller vel kun kan fremmes derved, at den direkte Forhandling mellem de to Ting nu optages, saa er det første Skridt dertil jo det, at Landstinget nu giver Sagen